

INFORMAČNÍ LIST PRO FARNÍKY A POUTNÍKY STAROBOLESLAVSKÉ

Postní čas staroboleslavský opět trochu jinak

Popeleční středou vstoupíme tak jako každoročně do posvátné doby postní. Uslyšíme stále se opakující, pravdivou a výživnou svatopostní výzvu: změňte smýšlení a konejte pokání! Jak? Od starokřesťanských dob je stále platná a živá svatopostní výzva. Využijte osvědčených postních prvků, jakými jsou modlitba, půst a konání skutků milosrdenství – almužna. My si v letošní svatopostní době můžeme plodně přidat ještě čtvrtou postní výzvu. Věnujme alespoň jednou během postní doby několik hodin svého života a svého času staroboleslavské mariánské bazilice. Už po několik let se připravuje její zásadní oprava. Jsou záležitosti, které je třeba svěřit těm, kdo mají licenci na různé opravy. Je ale i mnoho prací, které můžeme zdárně vykonat my "nelicencovaní laici". Jedná se především o vyklizení baziliky a její bezprostřední přípravu na generální opravu.

Začali jsme vlastně už v době "předsvatopostní", a to v sobotu 18. února. Nesešlo se sice mnoho ochotných pomoci, ale těm, kdo přišli, se během několika hodin podal přímo heroický výkon. Byla vyčištěna a k opravě připravena jedna část baziliky, a to velice zanedbané schodiště se spoustou nepotřebných předmětů a navazující podkrovní chodba. Sláva těm, kdo se prvního úklidu baziliky tak srdnatě zhostili!

Budou následovat další nejen postní soboty! Nebojme se, nebudeme na všechnu tu úmornou práci sami. Zapojí se celý náš staroboleslavský vikariát a věřím, že určitá část takto pojatého plánu aktivní přípravy na generální opravu nebude cizí ani pražským farnostem a dalším farnostem naší arcidiecéze, popřípadě celé české církevní provincie. První impuls ale musí vzejít ze staroboleslavského farního společenství.

Dejme se oslovit naším Pánem Ježíšem Kristem, který vybízí: prostě, a bude vám dáno, žádejte a dostanete...

Libor Bulín, probošt

OČEKÁVANÉ UDÁLOSTI MĚSÍCE BŘEZNA

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA - V SOBOTU 1. DUBNA 2017

Veškeré informace k programu duchovní obnovy (její obsahová náplň i časový rozvrh) budou včas oznámeny v rámci ohlášek při mši svaté i prostřednictvím plakátů. Sledujte, prosím, nástěnky. Srdečně Vás zveme k hojné účasti!

Z liturgického kalendáře /s upřesněním pro vybrané dny/

1. 3...../středa/Popeleční středa – CAPUT IEUNII - POČÁTEK DOBY POSTNÍ / DEN PŘÍSNÉHO POSTU /

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ...bohoslužba spojená s obřadem udělování popelce
15:15	mše sv. v Charitním domově ...bohoslužba spojená s obřadem udělování popelce
18:00	mše sv. v bazilice svatého Václava ...bohoslužba spojená s obřadem udělování popelce

3. 3...../pátek/pátek po Popeleční středě; PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI

17:00	modlitba křížové cesty v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
18:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie s adorací a požehnáním

5. 3...../neděle/1. neděle postní

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ...možnost přistoupit k udělování popelce
17:00	modlitba křížové cesty v bazilice svatého Václava
18:00	mše sv. v bazilice svatého Václava ...možnost přistoupit k udělování popelce

10. 3...../pátek/pátek po 1. neděli postní

17:00	modlitba křížové cesty v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
-------	---

12. 3...../neděle/2. neděle postní

17:00	modlitba křížové cesty v bazilice svatého Václava
-------	---

13. 3...../pondělí/pondělí po 2. neděli postní / VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA /

17. 3...../pátek/pátek po 2. neděli postní

17:00	modlitba křížové cesty v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
-------	---

19. 3...../neděle/3. neděle postní

17:00	modlitba křížové cesty v bazilice svatého Václava
-------	---

20. 3...../pondělí/Slavnost svatého Josefa, snoubence Panny Marie / DOPORUČENÝ SVÁTEK /

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
10:30	mše sv. v Charitním domově
18:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie

21. 3...../úterý/úterý po 3. neděli postní

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ... hlavním celebrantem mše svaté bude Mons. Karel Herbst, SDB, který navštíví Starou Boleslav při příležitosti konání vikariátní konference
18:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie

24. 3...../pátek/ pátek po 3. neděli postní

17:00	modlitba křížové cesty v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
-------	---

25. 3...../sobota/ Slavnost Zvěstování Páně

/ DEN MODLITEB ZA ÚCTU K POČATÉMU ŽIVOTU A ZA NENAROZENÉ DĚTI /

9:10	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
10:30	mše sv. v Charitním domově
18:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie

26. 3...../neděle/ 4. neděle postní

17:00	modlitba křížové cesty v bazilice svatého Václava
-------	---

31. 3...../pátek/ pátek po 4. neděli postní

17:00	modlitba křížové cesty v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
-------	---

1. 4...../sobota/ den konání POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVY /bližší informace budou zveřejněny/

2. 4...../neděle/ 5. neděle postní

17:00	modlitba křížové cesty v bazilice svatého Václava
-------	---

V době vydání tohoto listu nebyly známe žádné další termíny slavení mše svaté mimo obvyklého pořádku.

Úmysly Svatého otce Františka svěřené Apoštolátu modlitby na měsíc březen

Od roku 2017 je pro každý měsíc vypracován jen jeden úmysl pro univerzální církev (střídavě po měsíci všeobecný a evangelizační úmysl). Druhý úmysl bude vypracován římským ústředím Apoštolátu modlitby z podnětu papeže Františka s ohledem na aktuální události, které rok přinese.

Evangelizační úmysl: Podpora pronásledovaných křesťanů

Za pronásledované křesťany, aby zakoušeli podporu celé církve skrze modlitbu i hmotnou pomoc.

Národní úmysl:

O milost a sílu opustit to, co přímo nesouvisí s jádrem evangelia (EG, č. 43).

NA SLOVÍČKO S PANEM PROBOŠTEM...

V této rubrice bude pan probošt odpovídat na otázky, které na něj budou písemnou formou směřovány. Prosíme, tyto dotazy vkládejte do schránky s označením „Svatováclavský zpravodaj“, která je v sakristii baziliky Nanebevzetí Panny Marie, nebo je pošlete elektronicky na e-mail tohoto listu – zpravodaj.stb@seznam.cz

Jedním z patronů zemí království Českého je svatý Josef, snoubenec Panny Marie. Tímto patronem naší vlasti se stal v době třicetileté války, kdy i v Zemích Koruny české platilo – Pán Bůh vysoko a císař daleko (ve Vídni). Česká země byla pokořena, zneuctěna a její obyvatelstvo hledalo pozitivní východisko: **SVATÝ JOSEF**.

Byl vyvolenou hlavou Svaté rodiny. Toto jeho povolání má význam nejen pozemský, ale máme v něm nebeského patrona, jehož přímluva a důstojnost má váhu a je i vzorem pro nás všechny. Stojí po boku své snoubenky Panny Marie a hned po ní mu náleží čest a úcta. Vyslovil to Pius XI., když jej 8. prosince 1870 prohlásil patronem celé Církve. Je to také důvod k tomu, aby se sv. Josefovi a příkladu jeho života věnovala větší

pozornost. Připomeňme si postavení jeho snoubenky, která ač je svrchovanou Královnou, zůstává pokornou Boží služebnicí a pochopíme, že Josef, vzor spravedlivého muže, zůstává zcela v pozadí, aby více vynikli ti, kterým to více přísluší. Současná doba však stále více potřebuje oslovovat i být oslovována celou Svatou Rodinou.

Narodil se v Betlémě. V prvních kapitolách Matoušova a Lukášova evangelia vystupuje jako potomek krále Davida, ženich Panny Marie a zákonný pěstoun Pána Ježíše se všemi právy a povinnostmi otce rodiny z Nazareta. Byl dřevozpracujícím dělníkem (viz. Mt 13,55 hebrejsky charaš – tvořící ze dřeva).

Pokud bychom se v Josefově životopise obírali apokryfy, legendami, zjeveními a výroky o něm, vyšel by na pořádnou knihu. Nám však budou stačit základní známé skutečnosti, abychom hlouběji

poznali sv. Josefa jako vzor, pomocníka a ochránce.

Zasnoubení Josefa s Marií podle židovského práva představovalo již pevnou vazbu. Tento zbožný pár měl všechny předpoklady pro šťastný život. Každý z nich měl své představy, které s naprostou samozřejmostí a dokonce s velkou láskou měnil, když poznal jiný Boží záměr. Maria, která počala z Ducha svatého, viděla, jaké problémy to bude Josefovi přinášet, a chtěla je kompenzovat svou láskou vůči němu, ale nepovažovala se za povolánou vysvětlovat Josefovi nepochopitelné početí.

Josef, vida znaky mateřství u své snoubenky, byl zraněný o to víc, že byli dohodnuti na mimořádném zachování svého panenství a panictví, pro které se rozhodli, dříve než byli povoláni stát se partnery. Mátl ho jen pokoj, který z jeho snoubenky vyzařoval. Postupujíc dle svého rozumu, chtěl ji snad uvolnit pro muže, který dle něj musel být otcem dítěte. Jeho láska byla daleka toho změnit se v nenávist, která by souhlasila s trestem pro Marii, kterou pokládal najednou za příčinu svého strašného zranění. Vždyť tuto jinak dokonalou bytost má tak jako tak ztratit. Bude muset zůstat se svým trápením sám. K situaci se postavil jako spravedlivý muž, který i nadále chtěl pro Marii největší dobro a rozhodl se od ní tajně odejít.

Písmo svaté říká: *"Maria byla zasnoubena Josefovi, ale dříve než se sešli, shledalo se, že počala z Ducha svatého. Její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vystavit hanbě; proto se rozhodl propustit ji potají. Ale když pojal ten úmysl, hle, anděl Páně se mu zjevil ve snu a řekl: ‚Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.‘ To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka: ‚Hle panna počne...‘"* (Mt 1.18-23)

Teprve až se Josef osvědčil, Bůh poslal anděla, aby mu oznámil, jak se věci mají. "Uklidnění" Josefa se událo, když jeho zraněné smysly byly vyřazené spánkem. Důvod je u Boha. My se můžeme jen dohadovat, že by třeba psychické zranění bylo překážkou v přijetí tak velké milosti. Lidsky bychom byli schopni se ptát, proč Bůh nechal Josefa trpět takovým omylem? A mnohá další proč, která Josefově duši byla zcela vzdálená. Ale i to, co situaci měnilo, nemohlo by člověka nechat klidným, kdyby nebyl dokonale odevzdán do Boží vůle. Josefovi se dostalo vysoké cti, důležitosti, zodpovědnosti a důvěry. Josef však nikdy nepřestal být pokorným služebníkem Božím.

Z Josefových ctností mimořádně vyniká víra. U něj vidíme, že věřit znamená připustit všechno, co od Boha přichází a někdy i všeho zanechat, všechno nechat běžet a všechno opustit. Jen nikdy nepřipustit, že by Bůh opustil toho, kdo se na něj spolehne. Jan Pavel II. jeho víru přirovnal k víře Abrahamově, pro postoj naprosté odevzdanosti Boží prozřetelnosti. V tom nám má být vzorem. A tato víra s láskou vůči Bohu i lidem byla uskutečňována v lásce k jeho snoubence a byla základem všech dalších ctností.

Josef vzal Marii k sobě, tím před zákonem uznal její dítě za své i s přijetím plné otcovské odpovědnosti. K tomu ho pověřil Bůh, když mu ústy anděla řekl, aby dal dítěti jméno; to bylo podle zákona vyhrazeno otci. Tak Josefova role překračuje roli pěstouna.

Podle Jana Pavla II. Maria a Josef mohli spolu prožívat charisma panenství i dar manželství jako zcela výjimečnou životní cestu, ale přesto skutečné manželství. A Ježíš tak měl vyrůstat v rodině, která zajišťuje normální rozvoj osobnosti dítěte.

Jejich vzájemná láska byla poznamenána, či spíše okrášlena úctou k Bohu, který se nacházel uprostřed nich. Všichni členové rodiny vynikali mimořádnou pokorou, kterou nestavěli na obdiv světa, ale byla intimním projevem úcty odůvodněné tím, že zároveň patřila Bohu, jehož přítomnost byla jejich tajemstvím.

Také dnešní křesťanské rodiny mají být živými svatyněmi Boha, uprostřed nichž ve stejné lásce mají vyrůstat děti ve svatý Boží lid. A tuto odpovědnost přijímají při svátosti manželství, ze které mají celý život žít, stále se sjednocující s Bohem, přijímaným ve svátosti eucharistie.

Z dalších Josefových vlastností bývají uváděny spravedlnost, poslušnost a ochota k službě. Spravedlnost je míněna především ve vztahu k Bohu. Dnes je velmi potřebné objevit znovu hodnotu prostoty a poslušnosti, respektování a láskyplného hledání Boží vůle. Svatý Josef žil ve službě své snoubence a Božímu Synu. Stal se tak pro věřící výmluvným svědectvím, že "kralovat" znamená "sloužit".

Čteme-li evangelium, pak z dalších Josefových vlastností vyniká mlčenlivost. Mlčenlivost vyjadřující souhlas s Boží vůlí, mlčenlivost uschopňující naslouchat, mlčenlivost jejímž ovocem je pokoj.

Boží láska mu stačila, aby setrval ve vnitřním mlčení jako v odlesku nebeské blaženosti. Jeho život byl ustavičnou modlitbou. Rostl v usebranosti a v jednotě s Bohem Spasitelem. Zabýval se vnějšími věcmi v míře nezbytné pro život Svaté rodiny. Podle Bernardina Sienského byl především mužem kontemplace. Jeho vnitřní mlčení bylo netečné vůči dění tohoto světa. Duše ponořená v Boha prý poznává dokonale sklony lidského ducha a nepohoršuje se tím, ale dívá se na ně s klidným odstupem, který pramení z lásky. Všechno zahaluje milosrdenstvím. Lidé žijící s Bohem mají hluboký a bolestný soucit s tímto světem, s hříchy lidí a se zlem kolem sebe, ale tato bolest se pro ně nestává důvodem ke zlořečení ani k bédování, ale pouze soucitem. Proto Josefa můžeme mít tak dobře nejen za vzor, ale i za důvěrníka, s jehož pomocí budeme schopni stávat se lepšími.

Josef byl tichý, a jak se zdá, většinou zůstával v pozadí. Bylo-li však třeba, dovedl bez průtahů a překroucení vykonat, co od něj Bůh žádal. Nebývaly to snadné věci. A způsob pokynů ve snu my lidé vnímáme jako poněkud zvláštní. Boží vůle, kterou byla cesta do Betléma, jakoby zase pocházela od lidí.

Po úvaze o Josefových vlastnostech se vraťme k tomu, jak nám evangelium jeho život dále vykresluje...

Když byl první velký problém vyřešen, situaci zkomplikovalo římské nařízení o sčítání lidu. K tomu se přiblížil čas Mariina porodu. *"Josef se vydal z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plének a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechem."* (Lk 2,4-7)

Co vše tato zpráva představovala pro Josefa, který si zřejmě dělal iluze o svém rodišti! Obyvatelé Betléma zpočátku neposkytli ani to nejskromnější pohostinství. V nouzi využil znalost okolí a jeskynního útulku pro zvířata, který dle svých možností s největší láskou upravil pro narození největšího Davidova potomka a Spasitele světa – Syna Božího.

Z dalších míst evangelia čteme: Přinesli ho do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak předpisuje zákon Páně (srov. Lk 2,22). V souvislosti se Simeonovým chvalozpěvem evangelista uvádí: *„Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli“* (Lk 2,33). Ta slova se hluboce dotkla jich obou. Odtud se ještě zřejmě vrátili do míst, kam se jim přišli poklonit mudrci. A v zápětí: *"Když odešli, hle, anděl Hospodinův se ukázal Josefovi ve snu a řekl: ‚Vstaň, vezmi dítě i jeho matku,*

uprchni do Egypta a buď tam, dokud ti neřeknu; neboť Herodes bude hledat dítě, aby je zahubil.‘ On tedy vstal, vzal v noci dítě i jeho matku, odešel do Egypta" (Mt 2,13-14).

Ta událost způsobila Josefovi mnoho starostí. Vidíme však jak skromný, zdánlivě málo podnikavý muž dokázal být velmi rozhodný, když šlo o vážné věci a plnění Boží vůle. Takový odchod do ciziny normálně vyžadoval čas na přípravu. Josef neztrácel ani chvíli a pustil se na cestu. Obvykle prostí lidé cestovali s karavanou nebo ve větší skupině s vůdcem. Směrem do Sinajské pouště jich nechodilo mnoho a Svatá rodina utíkala před mocným pronásledovatelem, takže se nemohla ani mnoho vyptávat. Byla odkázána na svou moudrost, odvahu a zejména na Boží prozřetelnost, která si žádala velké oběti od svých vyvolených.

V Egyptě bylo více židovských kolonií, které mohly utečencům poskytnout pohostinství. Podle staré

křesťanské tradice i podle vidění blahoslavené Kateřiny Emmerichové svatá rodina putovala přes Heliopole, kde se zdržela možná rok, došla do osady Matariyeh či Matareje (na severovýchod od Káhiry) a tam se usadila. Josef tam živil rodinu svým řemeslem, přičemž se asi rekvalifikoval i na stavbu proutěných obydlí.

"Když Herodes umřel, hle, anděl Hospodinův se ukázal ve snu Josefovi v Egyptě a řekl: ‚Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do země izraelské; neboť již zemřeli ti, kteří ukládali dítěti o život.‘ On tedy

vstal, vzal dítě i jeho matku a vrátil se do izraelské země. Když však uslyšel, že Archelaos kraluje v Judsku po svém otci Herodovi, bál se tam jít; ale na pokyn ve snu se obrátil do končin galilejských a usadil se ve městě zvaném Nazaret - aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků, že bude nazván Nazaretský" (Mt 2,19-23).

Nemůžeme říci, že by Josef vykonával Boží pokyny bezmyšlenkovitě. Poslušnost spojoval s moudrou starostlivostí, jak vidíme při jeho návratu.

Poslední zpráva o Josefovi je v Lukášově evangeliu v souvislosti s poutí dvanáctiletého Ježíše. Hned v prvním verši se zrcadlí uspořádaný náboženský život: "Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když mu bylo 12 let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech vše vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal?"

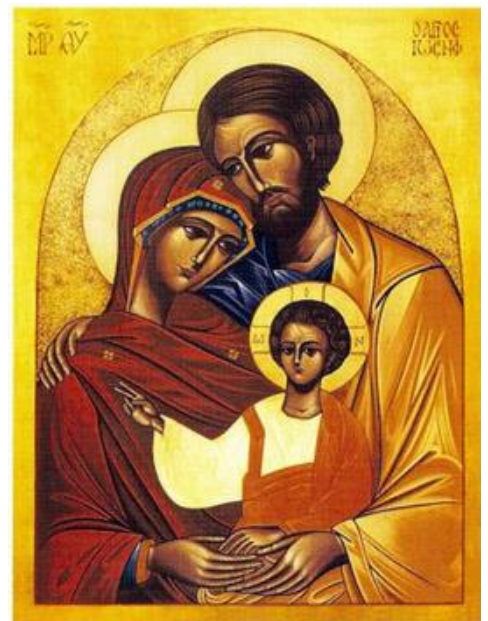
Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.' On jim řekl: „Jak to, že jste mne hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?" Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci" (Lk 2,41-51).

Z Markova evangelia vyplývá, že se Ježíš vyučil v Josefově řemesle a v době jeho veřejného vystoupení již Josef nežil. "Což to není ten tesař, syn Mariin a bratr..." (Mk 6,3).

Dá se usuzovat, že Josef zemřel v období Ježíšovy dospělosti. Mnohé spisy a legendy ukazují smrt Josefa v růžových barvách. I bez nich je jisté, že měl čest umírat v Ježíšově blízkosti, snad přímo v objetí Spasitele světa. Na druhou stranu se dá říci, že se s ním dočasně loučil a to lehké nebylo. Ježíš mu však jistě v té chvíli oplácel lásku, takže se Josef loučil se světem v ovzduší boží lásky a milosti. To byl důvod, pro který je uctíván jako patron dobré smrti. Jeho jedinečná úloha mu zajistila i významné místo v úctě Církve.

Vrcholem této úcty k Josefovi, jak jsme již zmínili, bylo jeho prohlášení za patrona Církve roku 1870. Můžeme si na tomto místě připomenout i jiné události: Roku 1487 byl přijat svátek svatého Josefa do římského breviáře. Roku 1621 povýšil papež Řehoř XV. 19. březen na svátek a papež Klement XI. Pak jej předepsal roku 1714 pro celou církev. Po staletích, roku 1955 prohlásil papež Pius XII. 1. květen za svátek „Josefa dělníka“. Na křesťanském Východě Josef žádný vlastní svátek nemá. Je oslavován společně s Pannou Marií 26. prosince, kdy je svátek Kristových rodičů. Dodejme, že papež Jan XXIII. zařadil Josefa 13. listopadu 1962 mezi kanonické svaté (do mešního kánonu).

Proč byla stanovena památka svatého Josefa na 19. březen, není zcela jisté. Důvodem je snad blízkost svátku Zvěstování Panny Marie 25. března nebo skutečnost, že se ve starém Římě slavil 19. března svátek bohyně Minervy, bohyně řemeslníků. Zde by mohla být také paralela s „Josefem dělníkem“.

O KŘIŽOVNÍCÍCH S ČERVENOU HVĚZDOU A O SVATÉ ANEŽCE ČESKÉ

S P. LUKÁŠEM LIPENSKÝM, O.CR.

Liturgický kalendář se kromě dvou slavností, které jsme uvedli v přehledu liturgického slavení tohoto měsíce, plně věnuje hlavní náplni postní doby, kterou je kající příprava na slavení velikonočního tajemství. Akcent je kladen na pokání, horlivější naslouchání Božimu slovu a modlitbu. Kdo je Bůh a kdo jsme my? Nerozptylování se ničím jiným, to je cesta, která má za cíl vystihnout vážný (a také závažný) charakter této liturgické doby. Na znovupřijetí vykupitelského díla našeho Spasitele, na ničím nezasloužený dar vykoupení a nabídku věčného života je nezbytné připravovat se vhodným způsobem přiměřenou dobu – proto je doba postní adekvátně uspořádána, tomu vše podřizuje. Proto je doba příprav na Velikonoce otevřena výzvou k obrácení a k důvěře v evangelium, proto je dobou vhodnou pro přípravu katechumenů – je to čas soustředěnosti, kdy pronikáme k samé podstatě křesťanské radostné zvěsti a naděje naší víry, kdy prožíváme a snažíme se co nejlépe prohloubit tajemství křestního zasvěcení v souvislosti s velikonočním tajemstvím Krista. Kromě 4. neděle postní a zmíněných slavností je zakázáno zdobení oltářů květinami, od Popeleční středy do Bílé soboty se v liturgických textech vynechává každé „aleluja“. Bůh dal svého Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. On pro nás proto, aby nakonec slavně zvítězil nad smrtí, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben. Tato víra nemůže být jen slovo, ale měla by být ověřována každým okamžikem našeho života... Ty, kteří byli prodchnuti a zcela naplněni touhou po Bohu a tuto svou víru účinně osvědčovali, kteří svědčili o Bohu-Lásce, církev prohlašuje za svaté. Bůh ve své Prozřetelnosti odvolala z tohoto světa královskou dceru Anežku Přemyslovnu právě v postní době. Kdo umírá v tomto životě časném, rodí se pro věčnost – a ten den u světců obvykle bývá i termínem, kdy je jejich jméno zapsáno v kalendáři. Svátek Anežky České je v současné době slaven 13. listopadu, ovšem tak tomu je až od roku 1990, do té doby to bylo 2. března. Nechceme minout příležitost a nevzpomenout tu, která nás na cestě k Bohu předešla, byla Církví povýšena k úctě oltáře a je naší orodovnicí i chloubou. Proto jsme požádali o rozhovor otce Lukáše Lipenského. Bude řeč jak o řeholním společenství Křižovníků s červenou hvězdou, jehož je otec Lukáš členem, tak i o zakladatelce jmenovaného společenství řeholníků Anežce.

Otče Lukáši, mohl byste se, prosím, v samém úvodu čtenářům tohoto listu krátce představit?

Narodil jsem se v Turnově, kde jsem také strávil své dětství a odchodil základní školu. Poté jsem studoval Biskupské gymnázium Bohuslava Balbína v Hradci Králové. Po maturitě jsem vstoupil do řádu Křižovníků s červenou hvězdou v Praze, kde jsem až do dnes. Nyní již dvanáctým rokem působím jako kněz v pastoraci. Mou domovskou farností je kostel sv. Petra Na Poříčí v Praze 1. Mimo to se ještě věnuji duchovní službě v pražských nemocnicích.

Když jste se rozhodl odpovědět na Boží volání a vydal jste se směrem ke kněžství... byla Vaše volba pro život v řádu Křižovníků s červenou hvězdou jednoznačná a přímá, nebo jste se v tomto smyslu nějak „hledal“? Co bylo nejsilnější motivací?

Musím říci, že má cesta ke kněžství byla relativně přímá. V období kolem maturity, kdy jsem chtěl podat přihlášku do semináře, jsem se setkal s několika členy řádu Křižovníků a ti mne pozvali na víkend do pražského kláštera. Po absolvování tohoto krátkého poznávacího pobytu jsem se nadchl pro jejich řeholní a kněžský život. A tak jsem krátce na to požádal o přijetí do řádu. Bylo mi

tehdy 18 let a to co mne opravdu přesvědčilo ke vstupu do řádu, byl způsob života v komunitě, který byl pro mne něčím úplně novým a řekl bych okouzlejícím. Prostě řečeno „řád“ života Křižovníků si mne získal.

Historie řádu Křižovníků s červenou hvězdou sahá až k roku 1233. Ve kterých zemích a městech se řád od té doby usadil a zakotvil? A kde bychom u nás či v zahraničí našli Křižovníky dnes?

Prvním a vždy nejdůležitějším místem působení řádu byla Praha. Již za života zakladatelky řád získal kostel sv. Petra Na Poříčí, poté vsi Hloubětín a Borotice. Roku 1240 se řád rozšířil na Moravu (Hradiště sv. Hypolita nad Znojmem), kolem roku 1245 do Slezska (Vratislav, Kluczborek). Dne 21. května 1252 svatá Anežka slavnostně položila základní kámen ke stavbě nového špitálu a chrámu na staroměstské straně Juditina mostu. V roce 1253 se řádový majetek rozrostl o Dobřichovice, Tursko, Slivenec a Holyň. V roce 1243 byl řádu svěřen špitál sv. Alžběty ve Stříbře, v roce 1253 v Mostě a roku 1271 v Chebu. Téhož roku 1271 získal řád darem od královny Kunhuty ves Živohošť spolu s kostely v Řevnicích a Vladislavicích. Ve Slezsku pak řád získal roku 1260 hospitál v Boleslavci s proboštvím sv. Quirina a roku 1273 faru v nedalekých Boleslavcích. Nově pak byly zřízeny špitály v Zembici (1282), ve Svídnici (1283) a Lehnici (1288). V sousedním Velkopolsku řád spravoval špitály v Inowrocławu (1268), v Brześci (1294) a dále v Krakově a v Sandoměři (1294). V Čechách řád rozšířil svou působnost i do špitálu v Klatovech (1288). Na přelomu 13. a 14. století přišel řád i na pozdější slavné poutní místo sv. Máří v Chlumu (Maria Kulm) u Sokolova. Přibýly i další špitály – v Litoměřicích, v Ústí nad Labem (1327) a také v Kouřimi (1338). V roce 1351 založil řád nový špitál v Písku a od Karla IV. získal špitál v Českých Budějovicích. Roku 1352 přibyl také špitál v Sušici. Uherský primas a ostrihomský arcibiskup Jiří Szecsényi svěřil řádu špitály v Pozsony-Bratislavě a Pešti (1692). V roce 1723 vznikla komenda u sv. Martina v Pozsony-Bratislavě (existovala do roku 1786) a v roce 1733 zřídil císař Karel VI. komendu u nového velkolepého chrámu sv. Karla Boromejského ve Vídni a odevzdal ji Křižovníkům, kteří tam později postavili i špitál. Právě vídeňská komenda je dnes posledním zahraničním místem působení řádu Křižovníků. V Čechách dnes najdeme Křižovníky kromě Prahy také ve Starém Kníně, Unhošti, Chlumu sv. Maří, Františkových Lázních, Hradišti sv. Hypolita, Věteřově a Karlových Varech.

Změnily se nějak během staletí akcenty, které řád naplňuje? A v jaké oblasti (jakých oblastech) Křižovníci působí? Nastala za dobu trvání řádu někdy potřeba vnitřní „reformy“ řádu, nebo již téměř osm set let nebylo potřeba nic měnit?

Ve středověku vynikal náš řád na poli charitativně-špitální, po husitských válkách začala převládat v činnosti řádu pastore. V dobách postulare poskytoval materiální zabezpečení obnovenému arcibiskupství pražskému, které by v té době bez řádu křižovníků nemohlo vůbec existovat. Řád otevřel i první, byť provizorní, seminář pro přípravu a výchovu kněžského dorostu. Materiální podporou a přístřeším v počátečních fázích přispěli Křižovníci i při uvádění dalších řádů (jezuitů, kapucínů, trinitářů) do českých zemí. V 19. století se pak mnozí členové uplatnili jako učitelé na středních a vysokých školách, přičemž velmistřům byl svěřován i dozor nad výukou na gymnáziích v celém království. V řádu křižovníků působili nejen Češi, Moravané a Slezané, ale i Lužici, Poláci, Jihoslované, Valoni a Němci. Nebyl tedy svým složením ani působištěm ryze českým řádem, jak se někdy nesprávně proklamuje, ale měl výrazně střeoevropský charakter. Asi největší změnou od počátku do současnosti bylo to, že původní členové řádu byli laičtí bratři, dnes je řád tvořen výhradně kněžími.

Která období v dějinách řádu vnímáte jako zvláště požehnaná a významná (a proč) – a to jak z pohledu Vašeho řeholního společenství, tak i pro celou českou církev?

Řád sice nedal církvi žádného svatého či blahoslaveného, ale přesto vyoral hlubokou a nesmazatelnou brázdou v oblasti kultury a vzdělanosti, jakož i na poli duchovním a charitativním, a to nejen v českých zemích, ale i všude tam, kam až jeho vliv dosahal. Pro řád nejvýznamnější období nastává v letech 1561-1694, kdy řádoví velmistři byli zároveň i pražskými arcibiskupy. Pro celou českou církev je pak asi nejvýznamnějším obdobím vláda císaře Karla IV., kdy řád naplňoval své charitativní poslání ve zhruba 60 špitálech.

U zrodu řádu stála Anežka Přemyslovna. Co ji přivedlo k založení bratrstva, které roku 1237 papež Řehoř IX. potvrdil a povýšil na mužský špitální a rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou?

Už v roce 1233 založila Anežka podle vzoru sv. Hedviky, kterou osobně vídala v dětství ve slezské Třebnici ošetřovat nemocné, zestárlé, chudé a opuštěné, a podle příkladu své sestřenice svaté Alžběty Duryňské, svatého Františka z Assisi a svaté Kláry špitál u kostela svatého Haštala na Starém Městě pražském. Bylo celkem logické, že právě založený špitál bude potřebovat někoho, kdo bude potřebnou péči vykonávat. A tím vlastně došlo k založení bratrstva, později církevního řádu.

Prvním samostatným sídlem Křižovníků byl kostel a špitál u svatého Petra Na Poříčí. Roku 1252 – tedy právě před 765 lety – se Křižovníci přestěhovali a trvale se usídlili u Juditina mostu... Čeho je symbolem ona křižovnická červená hvězda?

Již o dva roky dříve Anežka Česká požádala papeže Innocence IV., aby udělil řádu zvláštní rozlišovací znamení. Papež pověřil tímto úkolem pražského biskupa Mikuláše, který listinou ze dne 17. června 1252 přidal pro rozlišení k dosud užívanému červenému kříži na černém plášti červenou hvězdu. Ke slavnostnímu předání nového řádového znamení došlo ve zmíněném kostele sv. Petra Na Poříčí a od té doby se řád nazývá řádem Křižovníků s červenou hvězdou. Proč právě hvězda se už asi nikdy nedovíme. Existují pouze legendy, které se snaží přidanou hvězdu objasnit. Jedna tvrdí, že je to v souvislosti s první řádovým představeným, jímž byl Albert ze Sternberka (Sternberkové mají ve svém rodovém znaku hvězdu). Jiná praví, že je to symbol betlémské hvězdy a souvisí s tím, že první Křižovníci byli snad účastníky křížové výpravy do Svaté země. Jiná zase, že je to symbol Panny Marie stojící pod křížem.

Zájem Anežky Přemyslovny o františkánskou spiritualitu vyústil v její vstup do řádu klarisek, přičemž na pravém břehu Vltavy v historické oblasti Starého Města pražského založila jejich první klášter severně od Alp (Anežský klášter, zvaný na Františku, jehož součástí a stavebním vrcholem se stalo mauzoleum Přemyslovců, určené pro krále Přemysla Otakara II. a jeho rodinu). Chrám, který je součástí hlavního kláštera Křižovníků na Křižovnickém náměstí

v Praze, je zasvěcený svatému Františku z Assisi (vznikl v letech 1679–88). Přestože členové Vašeho řádu skládají sliby podle řehole svatého Augustina, nabízí se otázka: Je možné nalézt hlubší souvislosti mezi Křižovníky a odkazem svatého Františka Serafinského?

Souvislost je především v osobě zakladatelky svaté Anežky České, ale odráží se i ve spiritualitě řádu. Svatá Anežka byla nadšena ideály svatého Františka, který po svém obrácení velmi uctíval ukřižovaného Krista a až do smrti jej neustále všem hlásal slovem i skutkem. Předmětem zvláštní úcty tedy vždy bylo a je u Křižovníků tajemství utrpení Kristova.

Anežka, nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I., zemřela v postní době – v pondělí 2. března 1282, tedy před 735 lety – a pohřbena byla 15. března v kapli Panny Marie kostela svatého Františka v pražském klášteře klarisek. V době husitských válek byly její ostatky ukryty (a dodnes se po nich pátrá). Byla tato skutečnost neznalosti místa uložení tělesných ostatků problémem při procesu kanonizace? Jaké „slabiny“ provázely proces a znesnadňovaly její dřívější svatořečení? Jak se vyvíjel pohled na Anežku v období od jejího úmrtí do 12. listopadu 1989, kdy byla prohlášena za svatou?

Křižovníci ctíli svou zakladatelku vroucně po staletí. Již od středověku měli jako jediní od papeže povolen její kult, jenž byl jinak umožněn až po jejím svatořečení v roce 1989. Toto svatořečení bylo v minulosti již několikrát připravováno a v této souvislosti je třeba připomenout, že kanonizačními snahami byla motivována i stavba nového křižovnického kostela na starém městě pražském v letech 1679–1688. K chystanému svatořečení ovšem nedošlo. Až 3. prosince 1874 papež Pius IX. prohlásil Anežku Přemyslovnu za blahoslavenou. Důležitou roli v celém procesu svatořečení samozřejmě hrály i ostatky Anežky Přemyslovny. V roce 1982, při příležitosti 700. výročí úmrtí blahoslavené Anežky, dostali čeští Křižovníci ve Vídni z klášterního chrámu královského zámku Escorial u Madridu část jejích ostatků. Tam se totiž zachovala jako jediná relikvie po svaté Anežce autentická spodní čelist světice. Do Španělska čelist odvezla v roce 1576 vdova po císaři Maxmiliánovi II., Marie, dcera Karla V. Po ní ji zdědila její dcera Jana, pozdější abatyše klarisek v Madridu, která ostatek odkázala Escorialu. Z této čelisti daroval španělský král Juan Carlos I. jediný a poslední zub světice Křižovníkům do Vídně, kteří pro něj dali zhotovit stříbrný relikviář ve tvaru řádového kříže s hvězdou. Dnes se tento relikviář nachází v hlavním řádovém chrámu svatého Františka.

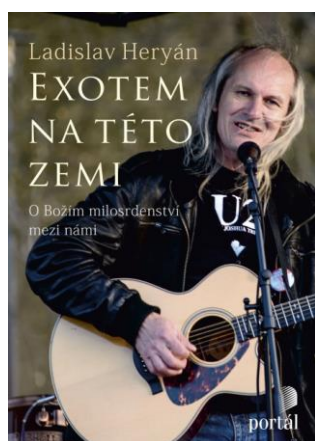
Uvádí se, že princezna a abatyše Anežka Přemyslovna, krom všeho toho, co bylo zmíněno a naznačeno v našem rozhovoru, byla vysoce vzdělaná a moudrá žena. Dopisovala si se svatou Klárou, své listy adresovala i papežům. Vynikala diplomatickými schopnostmi... Předpokládám, že k zakladatelce Vašeho řádu máte unikátní a hluboký vztah. Jak byste nám ji v hlavních rysech přiblížil, co byste na ní zvláště vyzdvihl? Čím pro nás může být její život inspirativní?

Myslím, že nejlépe svůj vztah k Anežce Přemyslovně a jejímu odkazu mohu vyjádřit modlitbou, která je součástí její liturgické oslavy: „Bože, tvá služebnice Anežka šla za tvým voláním, zřekla se bohatství a zamilovala si chudobu, následovala tvého ukřižovaného Syna a došla do nebeské radosti. Na její přímmluvu veď i nás, abychom nelpěli na věcech pomíjejících a dosáhly slávy věčné“.

Milý otče Lukáši, velice Vám děkujeme za rozhovor a těšíme se na setkání s Vámi. Doufáme, že se vše podaří vyjednat a bude k tomu brzy příležitost.

EXOTEM NA TÉTO ZEMI

Nedávno se mi dostala do ruky útlá knížka Ladislava Heryána *Exotem na této zemi*. Takhle to vypadá, jako by se mi jí někdo poslal nebo se mi náhodou ocitla na stole. Ve skutečnosti jsem byl ale od chvíle, kdy jsem se o ní dozvěděl, rozhodnut si ji opatřit. A to hned z několika důvodů: Upozornil mě na ni Katolický týdeník, jehož knižní tipy bývají dobře cílené. V tomto případě mne titul zaujal tím více, že jeho autora osobně znám a považuji ho za přítele. Dalším důvodem byl i podnadpis knihy – *O Božím milosrdenství mezi námi*. Rok Božího milosrdenství je sice již minulostí, ale naše milosrdenství po Ježíšově vzoru by mělo být přítomné stále, jak to při jeho zakončení naléhavě připomněl papež František. Nějak cítím, že ten svatý rok rychle uplynul a že jsme mu zůstali dost dlužni.

Recenze knihy uvádí autora jako katolického kněze, salesiána, teologa a hudebníka. To je jistě pravda, ale ne celá. Když jsme Láďu (jinak mu snad nikdo neříkal) poznali v kobylické farnosti svaté Terezičky v 90. letech, byl i tady trochu exotem. Jako by si sem jen na chvíli odskočil z jiného světa – světa tuláků, bezdomovců, alkoholiků, lidí na okraji společnosti i církve. Připomínal to nejen svými dlouhými, nedbale učesanými vlasy. Dodnes vzpomínám, jak při jedné promluvě při nedělní mši svaté nás nabádal, ať klidně dáme žebrákovi almužnu, i když máme pochybnosti, že si za ni koupí láhev alkoholu. „On totiž tady na zemi možná jinou radost nezažije“ dodal.

Téměř nikdo z farnosti netušil, že Láďa není jen laskavý člověk a kněz dobrého srdce, ale že je také velmi vzdělaný teolog – biblista ovládající řečtinu i hebrejštinu. Jeho přednášky však vždycky zůstávaly přístupné a pochopitelné všem lidem. Ne náhodou mi nejvíce zůstala v paměti jeho přednáška na téma Ježíšova blahoslavenství chudých v duchu. Bylo a je to, domnívám se, jeho srdeční téma a tak trochu i životní styl. Nepotkal jsem mnoho lidí, kteří žijí evangelium a svědčí o Kristu tak opravdově jako on.

V knize *Exotem na této zemi* kromě krátkého úvodu a slova na závěr najdeme 27 krátkých příběhů, které autor prožil, nebo se týkaly jeho blízkých. Ne, to není přesné – týkaly se jeho bližních, přesně v evangelijním významu. Odehrávají se v různém prostředí: mezi studenty, na koncertě, v kostele, na veřejných záchodcích, na demonstraci. Prostě všude, kde se setkávají lidé se svými radostmi a starostmi, obavami a nadějemi. Všude tam může a má být přítomen Kristus a jeho církev (srov. preambuli konstituce *Gaudium et spes* 2. Vatikánského koncilu). A s Láďou Heryánem tam skutečně přichází. V tomto smyslu se jedná o knihu do značné míry pastorální a také autobiografickou.

Má ale i druhou, důležitou dimenzi – v každé kapitole najdeme jeden nebo dva úryvky z Bible s následným krátkým výkladem. Obě součásti ale nestojí nezávisle vedle sebe, vzájemně se propojují a doplňují: Biblický text osvětluje za přispění výkladu úvodní příběh z dnešní doby Božím světlem a příběh zase aktualizuje a konkretizuje slova Písma pro náš každodenní život. Z tohoto pohledu jde o knihu, která nás uvádí do rozjímání, modlitby nad Biblí.

Knihu není dobré tak říkajíc zhltnout na jeden záta. Nejlepší je rozvrhnout si ji tak, že každý den, kdy mohu četbě nerušeně věnovat alespoň půl hodiny, přečtu v klidu jednu kapitolku. Odolat pokušení číst dál může být těžké, ale vyplatí se. Pak s přečteným kouskem v duchu procházím následujícími dny, přemýšlím o něm, modlím se s ním. Uvědomuji si, že mám před sebou ještě dlouhou a náročnou cestu: Nechce se mi být exotem. Raději splynout, moc na sebe neupozorňovat – ve společnosti, mezi přáteli a nakonec i v církvi.

OHLÉDNUTÍ ZA STAROBOLESLAVSKÝM FARNÍM PLESEM

Tak máme další ples za námi. Byl to takzvaně jubilejní desátý. První Staroboleslavský farní ples byl v roce 2007 a jeden rok jsme vynechali z důvodu zavření Klášterní vinárny a hledání nového prostoru. Ten rok jsme místo plesu uspořádali Velikonoční zábavu v hostinci U Jelena v Hlavenci. Prostory se nám líbily, a tak jsme mohli další rok zase plesat. Ten letošní ples mohu opět nazvat – velice povedeným. Muzika se všem líbila, podle hodně kladných ohlasů. Tombola byla jako každý rok

bohatá, a to i díky všem sponzorům a hodným lidem, kteří chtějí udělat druhým radost. Ještě jednou velké díky všem. Po dlouholeté zkušenosti musím říct, že to není jednoduchá práce. Každý, kdo má zkušenost s organizováním čehokoliv, to určitě potvrdí. Snažíme se vždy ples připravit tak, aby všichni tančící byli spokojeni. Tak snad se podařilo i letos.

Ráda bych touto cestou nabídla tuto „příjemnou činnost“ někomu, kdo by měl zájem dále farní plesy organizovat. Třeba i na jiném místě, s novými nápady atd. Pokud by se někdo našel, prosím, dejte vědět do konce března na email: jarmila.habartova@centrum.cz. Děkuji.

Jarmila Habartová

KARNEVAL SVATÝCH – NA FAŘE V BRANDÝSE N. L.

Náš první „Karneval svatých“, který proběhl v sobotu 25. února na faře v Brandýse nad Labem, se těšil hojně účasti dětí i rodičů. Děti si mohly kromě tančení i zasoutěžit. Mnozí účastníci si domů

odnesli ceny z tomboly. Mezi přítomné dokonce zavítal i kouzelník. Dětem i rodičům se karneval moc líbil. Každý si přišel na své. ;-)

Rádi při této příležitosti děkujeme všem kreativním organizátorům, kteří karneval pro naše děti uspořádali, zvláště pak otci Josefu Hurtovi. Děkujeme těm, kteří pomohli uskutečnění akce i po stránce materiální (např.

veliké díky za přípravu tomboly). Poděkování ale samozřejmě patří také obětavým rodičům, kteří své ratolesti podpořili, aby se nás sešlo tolik... A zcela zvláštní dík patří všem dětem za to, jak se na karneval připravily. Doufáme, že se zase někdy – nejspíše za rok – budeme moci opět setkat.

DVOJSTRÁNKA PRO NAŠE NEJMLADŠÍ (A MINISTRANTY)

Máš 15 – 30 let

a chtěl bys prožít víkend plný služby, modlitby a společenství?

Tak neváhej a připoj se k nám na

Vincentův víkend

Kde? Charitní domov Stará Boleslav

Kdy? 21. - 23. dubna 2017

Přines si s sebou spacák a dobrou náladu.

Těšíme se na Tebe. 😊

Přihlašování a bližší informace na tel. čísle:

773672937 – sr. Jana Pavla nebo 775117061 – sr. Veronika

SLAVNOST ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ – TU BYCHOM ROZHODNĚ NEMĚLI MINOUT

Otázka, od kdy by mělo začínat počítání času, může být zodpovězena různě. Jedni by mohli zastávat názor, že dozajista od Nového roku (1. ledna), jiní by mohli navrhnout, že by to mohlo být nejlepší od Vánoc či snad od Adventu. Z určitého úhlu pohledu by však pravým začátkem mohl být právě 25. březen. To je totiž den Zvěstování a vtělení Božího slova. Je to počátek nového lidstva. V tento den si připomeneme, jak nazaretská dívka vyřkla své „fiat“ („staň se“) a souhlasila s tím, aby se v ní naplnila Boží vůle. Věčnost tehdy vstoupila do času, Bůh se stal dějinnou událostí.

ŘEHOLNÍ SLIBY VE STARÉ BOLESLAVI

Sestřičko Jano Pavlo, v sobotu 18. února jste ve Staré Boleslavi složila své řeholní sliby. Prosím, mohla byste čtenáře tohoto listu seznámit s tím, co všechno skládání řeholních slibů Vincentek obnáší a jak probíhá vlastní obřad řeholní profese?

Jak jste již v otázce napsal, sobota 18. února byla pro mne velice výjimečným dnem. Měla jsem milost složit své – jak se u nás říká – první sliby. Už na začátku bych chtěla čtenáře obeznámit s tím, že my Vincentky neskládáme profesi, jaká bývá obvyklá u řeholníků mnoha jiných řádů a kongregací. Naše sliby jsou jednoduché, roční a stále obnovitelné. Co to znamená? Neznamená to, že si řeknu: „tak jo... zkusím to na jeden rok a když do nepůjde, tak...“, to vůbec ne. Samozřejmě, že jsem slibovala s úmyslem na celý život. Skutečnost, že jsou sliby roční a obnovitelné znamená, že každý rok svobodně a znovu odevzdávám sebe Bohu při tzv. obnově slibů, která se pokaždé koná 25. března při mši svaté. A ještě jeden rozdíl oproti jiným řeholníkům je, že totiž kromě čistoty, chudoby a poslušnosti jsem skládala i slib služby chudým – to je pro naši Společnost specifický slib a právě kvůli tomuto slibu slibujeme ty tři sliby další.

To by bylo na dlouhé psaní, tak alespoň takhle :-).

Jak se ukázalo, mohlo by toto téma vydat na docela zajímavou besedu. Tak se budeme těšit, snad někdy bude možnost pohovořit více.

Jak znáte svatého Klementa Maria Hofbauera?

- 1) Svatý Kl.M. Hofbauer se narodil 26. prosince 1751 v Tasovicích na Moravě. Jeho otec byl
 - a./ řezník
 - b./ pekař
 - c./ truhlář
- 2) Kl. M. Hofbauer vstoupil do učení k
 - a./ řezníkovi
 - b./ pekaři
 - c./ truhláři
- 3) Po návratu z poutě do Říma pracoval v klášteře premonstrátů
 - a./ v Milevsku
 - b./ v Želivi
 - c./ v Louce u Znojma
- 4) Chtěl se stát poustevníkem, ale po zrušení poustevnických řádů Josefem II. se v Mor. Budějovicích vrátil k řemeslu, kterému se vyučil. Pak ale odešel do Vídně a po studiu teologie vstoupil roku 1785 do řádu
 - a./ jezuitů
 - b./ redemptoristů
 - c./ piaristů
- 5) Téměř 20 let byl Kl. M. Hofbauer činný při jednom kostele
 - a./ v Krakově
 - b./ ve Vratislavi
 - c./ ve Varšavě
- 6) V roce 1808 se usadil ve Vídni poté, co byl z předchozího působiště vyhoštěn. Nebojácně vystupoval proti osvícenství. Proto byl sledován a vyslýchán policií. Zemřel 15. března 1820. Jeho ostatky jsou uloženy ve Vídni. Byl svatořečen roku
 - a./ 1888
 - b./ 1909
 - c./ 1914

Odpovědi na kvíz „Jak znáte svatého Klementa M. Hofbauera“, prosíme, odesílejte elektronicky na e-mail redakce (zpravodaj.stb@seznam.cz) nebo je v písemné formě vložte do schránky (krabice) v sakristii staroboleslavské baziliky Nanebevzetí Panny Marie nejpozději do neděle 26. března.

Určitě nezapomeňte uvést jméno, věk a kontakt na Vás. Všichni úspěšní řešitelé se mohou těšit na odměnu. ;-)

DOPORUČUJEME VAŠÍ POZORNOSTI !!!

Křížové cesty

se budeme v postní době společně modlit **vždy v pátek a v neděli**. Ti, kteří mohou být přítomni osobně, se shromáždí v pátek v bazilice Nanebevzetí Panny Marie, v neděli v bazilice svatého Václava. Začátek bude vždy od 17 hodin.

Přenesení ostatků knížete a mučedníka Václava

ze Staré Boleslavi do pražského chrámu svatého Víta na Pražském hradě proběhlo 4. března 932. Ve středověku bylo takovéto přenesení ostatků – latinsky „translatio“ – ze hřbitova do kostela či katedrály aktem svatořečení. Jak si tuto událost letos – v roce 1085. výročí – připomeneme? Sledujte, prosíme, nástěnky a pozorně poslouchejte ohlášky. V čase vydání Svatováclavského zpravodaje nebyly tyto informace ještě známé.

Vincentský víkend

se chystá pro všechny zájemce, jejichž věk je mezi 15-30 lety, v Charitním domově ve Staré Boleslavi **21.-23. dubna 2017**. Účastníci svůj čas naplní službou, modlitbou a sdílením ve společenství. Podrobnější informace mohou zájemci získat u sestřičky Jany Pavly (mobil 773 672 937) nebo u sestřičky Veroniky (mobil 775 117 061).

Dále si můžete poznamenat:

59. pouť Řádu Maltézských rytířů do Lurd se bude konat **4.-8. května 2017**. Přihlášky a podrobné informace jsou již zveřejněny na internetových stránkách www.lurdy.eu. Pokud by se z naší farnosti někdo chtěl této pouti zúčastnit, kontaktujte, prosím, pana probošta, případně napište email na elektronickou adresu tohoto listu.

Pouť do Libice

Ve druhé polovině května plánujeme uskutečnit v letošním roce, kdy si připomínáme 1020. výročí mučednické smrti svatého Vojtěcha, pouť do Libice nad Cidlinou, tedy do rodiště svatého Vojtěcha a svatého Radima. Podrobnější informace a instrukce budou včas oznámeny.

Pořad pravidelných bohoslužeb ve Staré Boleslavi

den	hodina	místo
neděle	9:00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie ...mši sv. předchází modlitba růžence (obvykle od 8:30)
	10:30	Charitní domov
	18:00	bazilika svatého Václava
pondělí, středa, sobota	6:20	Charitní domov
	9:00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie
	15:15	Charitní domov
čtvrtek	6:20	Charitní domov
	15:15	Charitní domov
úterý, pátek	6:20	Charitní domov
	15:15	Charitní domov
	18:00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Svatováclavský zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav. Kontakt: Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com. Duchovní správce: R.D. Libor Bulín – farář a probošt Kolegiátní kapituly sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi; mobil: 602 542 847; e-mail: fara@staraboleslav.com.

Příští číslo Svatováclavského zpravodaje vyjde v neděli 2. dubna 2017. Vaše postřehy, náměty, návrhy, komentáře, příspěvky apod. můžete zasílat na adresu zpravodaj.stb@seznam.cz